

ELS HEROIS

DE L'OLIMP

L'HEROI PERDUT

RICK RIORDAN

Traducció de Laia Font i Mateu

K
KIMERA

*Per a en Haley i en Patrick, sempre els primers a sentir les històries.
Sense ells, el Camp Mestís no existiria.*

Primera edició: març del 2013
Segona impressió: març del 2014
Títol original anglès: *Lost Hero*

Maquetació: Marquès SL
Adaptació de coberta: Book & Look

Edició: David Sánchez Vaqué
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© 2012 Rick Riordan
© 2012 John Rocco, per la coberta
© 2013 Laia Font i Mateu, per la traducció
© 2013 La Galera SAU Editorial per l'edició en llengua catalana

La publicació d'aquest llibre s'ha negociat a través de Sandra Bruna Agencia Literaria, SL i Nancy Gallt Literary Agency.

Kimera és un segell de La Galera

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95
08019 Barcelona
www.lagalera.cat

Imprès a Egedsa
Roís de Corella, 16
08205 Sabadell

Dipòsit legal: B-463-2013
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246-4089-7

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

De L'HEROI PERDUT s'ha dit:

Els seguidors de Percy Jackson poden estar tranquils. Aquest primer volum de la sèrie spin-off *Els herois de l'Olimp* és una aventura trepidant que conté prou elements familiars per atrapar immediatament tots aquells que estiguin ansiosos de tornar a visitar el seu món modern tocat pel caos mitològic. Alternant el punt de vista dels tres protagonistes, la narració de Riordan és més refinada que mai, plena d'humor, acció i cor. Els seus incondicionals no en sortiran decebuts.
Publishers Weekly

Riordan (maximitza) els elements que va fer tan populars la sèrie anterior: herois irreverents, moments de gran tensió, monstres i lluites, i autèntica mitologia clàssica incrustada en la vida moderna.
Horn Book

De la trilogia LES CRÒNIQUES DELS KANE:

Novament, Riordan entrellaça amb mestria la vida moderna amb la mitologia i la història, desempolsega i dóna un nou vigor a objectes com la pedra Rosetta o les històries de l'Antic Egipte.
The Los Angeles Times

Aquesta, senyores i senyors, és la saga que estava esperant llegir des que tenia deu anys: una saga sobre l'Antic Egipte escrita en to juvenil i que em fes passar una bona estona, i al final ha arribat.
masalladelaspalabras.com

Té un ritme tan fluid que de vegades tenia la sensació que l'acció era més ràpida que els meus propis ulls.
librosdeensueño.com

I de PERCY JACKSON I ELS DÉUS DE L'OLIMP:

LA BATALLA DEL LABERINT

No cal que busqueu més el pròxim Harry Potter; només cal que conegueu Percy Jackson, com ja han fet legions de seguidors.
Kirkus Reviews

JASON

Abans i tot d'electrocutar-se, en Jason ja tenia un dia penós.

Es va despertar al seient del darrere d'un autocar escolar, sense saber gaire bé on era, agafat de la mà d'una noia que no coneixia. Aquesta no era ben bé la part penosa. La noia era guapa, però no entenia qui era o què hi feia, ell, allà. Es va asseure recte i es va fregar els ulls, intentant pensar.

Unes desenes de nois s'arrepapaven als seients de davant seu, escoltant iPods, xerrant o dormint. Tots semblaven més o menys de la seva edat... Quinze? Setze? Sí, això feia por. No sabia quants anys tenia.

L'autocar brogia per una carretera plena de sots. A fora, el desert anava passant sota un cel blau i brillant. En Jason estava segur que no vivia al desert. Intentava pensar..., l'última cosa que recordava...

La noia li va estrènyer la mà.

—Jason, que estàs bé?

Portava uns texans descolorits, botes de muntanya i un anorac polar d'esquiar. Tenia els cabells de color xocolata despuntats i irregulars, amb unes trenetes fines als costats. No anava maquilla-

da, era com si intentés no cridar l'atenció; però no funcionava. Era realment bonica. Els ulls semblava que li canviaven de color com un calidoscopi: marró, blau i verd.

En Jason va apartar la mà.

—Aaa, no...

A la part de davant de l'autocar, un professor va cridar:

—A veure, bombonets, escolteu!

Era evident que es tractava d'un entrenador. Duia la gorra de beisbol molt baixa i amb prou feines se li veien els ulls rodons i brillants. Tenia quatre pèls a la barbata i feia cara d'amargat, com si s'hagués menjat alguna cosa florida. Els braços i el pit, ben musculars, feien pressió contra el polo carbassa llampant. Els pantalons de xandall de niló i les Nike eren d'un blanc immaculat. Duia un xiulet penjat del coll i un megàfon enganxat al cinturó. Hauria fet força por si no hagués fet u cinquanta. Quan es va posar dret al mig del passadís, un dels alumnes va cridar:

—Aixequi's, entrenador Hedge!

—Ho he sentit! —L'entrenador va escrutat l'autocar per trobar el graciós. Aleshores va clavar els ulls en en Jason, i va arrufar encara més el nas.

En Jason va fer un bot. Estava segur que l'entrenador sabia que ell no era d'allà. Ara el faria posar dret, li preguntaria què feia a l'autocar, i ell no tindria ni idea de què dir.

Però va apartar la vista i es va escurar la gola.

—Arribarem d'aquí a cinc minuts! Quedeu-vos amb la vostra parella. No perdeu el full de treball. I si cap de vosaltres, preciosos bombonets, porta problemes durant l'excursió, m'encarregaré personalment d'enviar-lo cap al campus a les males.

Va agafar un bat de beisbol i va fer veure que feia un *homerun*.

En Jason va mirar la noia del seu costat.

—Ens pot parlar així?

Ella va arronsar les espatlles.

—Sempre ho fa. Això és l'Escola Feréstega. «On els nens són les feres».

Ho va dir com si fos una broma que ja havien fet abans.

—Hi ha d'haver un error —va dir en Jason—. Jo no hauria de ser aquí.

El noi de davant seu es va tombar i va riure.

—Sí, és clar, Jason. Que ens han enxampat a tots, home! Jo no m'he escapat sis vegades. La Piper no va robar cap BMW.

La noia es va posar vermella.

—Jo no vaig robar aquell cotxe, Leo!

—Ai, sí, me n'havia oblidat, Piper. Què dius que va passar? Vas «convèncer» el venedor perquè te'l deixés? —Va arquejar les celles mirant en Jason, com si digués «Tu te la creus?».

En Leo tenia pinta de follet llatí del Pare Noel, amb els cabells negres i arrissats, orelles punxegudes, una cara alegre i infantil i un somriure trapella que et deia de seguida que no deixessis llumins ni objectes afilats al seu abast. No parava de moure els dits, llargs i hàbils: repicava sobre el seient, es posava els cabells rere les orelles, jugava amb els botons de la caçadora militar. Aquell noi, o bé era hiperactiu per naturalesa o bé havia pres prou sucre o cafè perquè a un búfal aquàtic li agafés un atac de cor.

—Escolta —va dir—, espero que tinguis el full de treball, tu, perquè jo del meu en vaig fer boletes fa dies. Per què em mires així? Que m'han tornat a dibuixar alguna cosa a la cara?

—No et conec —va dir en Jason.

En Leo li va fer un somriure de cocodril.

—Ja. És clar. No sóc el teu millor amic. Sóc el seu clon maligne.

—Leo Valdez! —va cridar l'entrenador Hedge des de davant—. Passa res, allà darrere?

En Leo va picar l'ullet a en Jason.

—Observa. —Es va girar cap endavant—. Perdoni, entrenador! És que no el sento bé. Que pot fer servir el megàfon?

L'entrenador Hedge va grunyir com si s'alegrés de tenir-ne una excusa. Es va desenganxar el megàfon del cinturó i va continuar donant instruccions, però la veu li va sortir com la de Darth Vader.

Els nois es partien de riure. L'entrenador ho va tornar a provar, però ara el megàfon va bramar:

—La vaca fa muu!

Els nois es petaven, i l'entrenador va llançar el megàfon a terra amb ràbia.

—Valdez!

La Piper va reprimir una rialla.

—Ostres, Leo. Com ho has fet?

En Leo es va treure un petit tornavis d'estrella de la màniga.

—Sóc un noi especial.

—Ei, de debò —va demanar en Jason—. Què hi faig, aquí? On anem?

La Piper va arrufar les celles.

—Jason, fas broma, oi?

—No! No tinc ni idea de...

—Sí, i tant que fa broma —va dir en Leo—. Me la vol tornar per allò de la crema d'afaitar a la gelatina, oi?

En Jason se'l va mirar inexpressiu.

—No, em sembla que ho diu de debò. —La Piper va intentar agafar-li la mà, però ell la va enretirar.

—Ho sento —va dir—. No..., no puc...

—Molt bé! —va cridar l'entrenador Hedge des del davant—. L'última fila s'acaba de presentar voluntària per netejar la cuina després de dinar!

La resta dels nois van saltar d'alegria.

—Que malparit —va murmurar en Leo.

Però la Piper no apartava la vista d'en Jason, com si no s'acabés de decidir si estar dolguda o preocupada.

—T'has donat un cop al cap o així? De debò que no saps qui som?

En Jason va arronsar les espatlles sense esma.

—Pitjor. No sé qui sóc jo.

L'autocar els va deixar davant d'un gran edifici d'estuc vermell, semblant a un museu, situat enmig del no-res. Potser era precisament això: el Museu Nacional del No-Res, va pensar en Jason. Al desert bufava un vent fred. No s'havia fixat gaire en què duia posat, però no l'abrigava gens: texans i vambes, una samarreta lila i un cangur negre prim.

—Molt bé, doncs un curset intensiu per a l'amnèsic —va dir en Leo, en un to servicial que en Jason va pensar que no li faria gens de servei—. Anem a l'«Escola Feréstega» —va fer unes cometes imaginàries—. Cosa que vol dir que som «nens dolents». La teva família o el tribunal o qui sigui va decidir que feies massa nosa, o sigui que et van enviar a aquesta bonica presó..., perdó, «internat», a Armpit, Nevada, i aquí adquireixes habilitats de la naturalesa tan importants com córrer deu quilòmetres al dia entre cactus i posar margarides als barrets! I com a regal sorpresa, fem excursions «educatives» amb l'entrenador Hedge, que posa ordre amb un bat de beisbol. Ara ja et va sonant més?

—No.

En Jason, recelós, va donar un cop d'ull als altres nois: uns vint nois i una desena de noies. Cap no feia pinta de criminal habitual, però es va preguntar què devien haver fet perquè els condemnessin a una escola per a delinqüents, i per què també hi era ell.

En Leo va girar els ulls en blanc.

—Penses seguir així, eh? Molt bé, doncs nosaltres tres vam arribar junts aquest semestre. Estem molt i molt units. Fas tot el que et dic i em dones les teves postres i fas la meva feina...

—Leo! —va etzibar la Piper.

—Entesos. Deixa estar l'últim tros. Però sí que som amics. Vaja, la Piper és una mica més que amiga teva, aquestes últimes setmanes...

—Leo, para! —La noia es va posar vermella. En Jason notava que li cremava el rostre. Es pensava que se'n recordaria, si sortís amb una noia com la Piper.

—Té amnèsia o una cosa així —va dir ella—. L'hi hem de dir a algú.

A en Leo li va fer gràcia.

—A qui, a l'entrenador Hedge? Intentarà arreglar-lo fotent-li un cop de bat al cap.

L'entrenador era al capdavant del grup, bordant ordres i tocant el xiulet perquè els nois s'estiguessin en fila; però de tant en tant donava una ullada a en Jason i feia mala cara.

—Leo, en Jason necessita ajuda —insistia la Piper—. Té una commoció o...

—Ei, Piper. —Un dels altres nois es va quedar endarrerit per anar amb ells quan el grup es va encaminar cap al museu. El nou es va ficar entre en Jason i la Piper i va tirar en Leo a terra—. No parlis amb aquests desgraciats. Ets la meva parella, te'n recordes?

El nou tenia els cabells foscos tallats com en Superman, estava molt moreno i tenia les dents tan blanques que haurien de dur un cartell d'avís: NO MIREU A LES DENTS DIRECTAMENT. RISC DE CEGUERA PERMANENT. Portava una samarreta dels Dallas Cowboys, texans i botes de vaquer, i somreia com si fos un regal del cel per a les delinqüents juvenils d'arreu del món. En Jason el va odiar a l'instant.

—Toca el dos, Dylan —va remugar la Piper—. No ho he demanat jo, treballar amb tu.

—Au, va, no siguis així. És el teu dia de sort! —Es va enganxar al braç de la noia i la va arrossegar cap a l'entrada del museu. La Piper va fer una última ullada enrere per sobre l'espatlla, com si digués: «Truqueu a emergències».

En Leo es va aixecar i es va espolsar.

—No el suportó. —Va oferir el braç a en Jason, com si hi haguessin d'entrar saltironejant tots dos junts—. Em dic Dylan. Sóc superguai, vull sortir amb mi, però no sé com! Vols sortir tu amb mi, doncs? Quina sort que tens!

—Leo —va dir en Jason—, ets estrany.

—Sí, m'ho dius molt, això. —Va fer un gran somriure—. Però si no et recordes de mi, vol dir que et puc tornar a explicar tots els meus acudits. Som-hi!

En Jason es va imaginar que si ell era el seu millor amic, la seva vida devia ser un bon desastre; però el va seguir i van entrar al museu.

Es van passejar per l'edifici, aturant-se aquí i allà perquè l'entrenador Hedge els expliqués alguna cosa amb el megàfon, que ara el feia semblar un Lord Sith, ara bramava comentaris diversos com «El porc fa oinc».

En Leo anava traient cargols, femelles i netejapipes de les butxaques de la caçadora militar i els unia, com si hagués de tenir les mans sempre ocupades.

En Jason estava massa trasbalsat per parar gaire atenció a les exposicions, però tractaven del Gran Canyó i de la tribu hualapai, que era la propietària del museu.

Algunes noies anaven mirant la Piper i en Dylan i reien per sota el nas. En Jason s'imaginava que eren el grupet popular. Portaven texans i samarretes roses a conjunt i prou maquillatge per anar a una festa de disfresses.

Una d'elles va dir:

—Ei, Piper, és de la teva tribu aquest lloc? Entres gratis si fas la dansa de la pluja?

Les altres van riure. Fins i tot la suposada parella de la Piper, en Dylan, va reprimir un somriure. Les mànigues de l'anorac de la noia li amagaven les mans, però en Jason va tenir la sensació que cloïa fort els punys.

—El meu pare és cherokee —va dir—. No hualapai. És clar que necessites unes quantes neurones per veure'n la diferència, Isabel.

La Isabel va obrir molt els ulls per fingir sorpresa, i va semblar una òliba addicta al maquillatge.

—Ai, perdona! Ho era la teva mare, d'aquesta tribu? Ai, és veritat. Que no l'has conegut mai, la teva mare.

La Piper se li va abraonar, però abans que es comencessin a barallar, l'entrenador Hedge va lladrar:

—Allà darrere, ja n'hi ha prou! Comporteu-vos o trauré el bat! El grup es va arrossegar cap a la següent exposició, però les noies van continuar fent petits comentaris a la Piper.

—Com va això de tornar a la reserva? —va preguntar una amb la veu dolça.

—El papa segurament està massa borratxo per treballar —va dir una altra amb llàstima fingida—. Per això es va tornar cleptòmana.

La Piper no en feia cas, però en Jason estava a punt de clavar-los un cop de puny. Potser no recordava la noia, ni qui era ell, però sí que sabia que no suportava la gent amb mala bava.

En Leo el va agafar pel braç.

—Tranquil. A la Piper no li agrada que ens fiquem en les seves coses. A més, si aquestes noies sabessin la veritat sobre el seu pare, se li llançarien als peus i cridarien «Et lloem, senyora!».

—Per què? Què passa amb el seu pare?

En Leo va riure sense creure-s'ho.

—No fas broma? De debò que no recordes que el pare de la teva xicota...

—Mira, tant de bo pogués, però no em recordo ni d'ella, o sigui que encara menys del seu pare.

En Leo va xiular.

—Com vulguis. Quan tornem a la residència hem de parlar.

Van arribar a l'altra punta de la sala d'exposicions, on unes grans portes de vidre donaven a una terrassa.

—Molt bé, bombonets —va anunciar l'entrenador Hedge—. Esteu a punt de veure el Gran Canyó. Intenteu no esguerrar-ho. El mirador aeri aguanta el pes de setanta jumbos, o sigui que uns pesos ploma com vosaltres estareu segurs. Si pot ser, intenteu evitar fotre-us daltabaix, que em faríeu fer molta paperassa.

L'entrenador va obrir les portes i tots van sortir a fora. El Gran Canyó s'estenia davant d'ells, en viu i en directe. Sobre el precipici s'allargava una passarel·la en forma de ferradura feta de vidre, i veies què hi havia a sota.

—Nano —va dir en Leo—. Això és l'hòstia.

En Jason hi va estar d'acord. Malgrat l'amnèsia i la sensació que allà no hi feia res, no va poder evitar quedar impressionat.

El canyó era més gran i més ample del que t'imaginaves per les fotos. Estaven tan amunt que els ocells volaven en cercles sota els seus peus. Cent cinquanta metres més avall, un riu serpentejava pel fons del canyó. Mentre eren a dintre, s'havien anat apropant unes masses de núvols de tempesta i projectaven ombres, com cares enfadades, en els penya-segats. Mirés on mirés, en Jason veia barrancs vermells i grisos que tallaven el desert com si un déu embogit l'hagués partit amb un ganivet.

Li va agafar un dolor penetrant darrere els ulls. «Déus embogits...». D'on havia tret aquella idea? Era com si tingués a prop alguna cosa important, que hauria de conèixer. També tenia la sensació inconfusible que estava en perill.

—Estàs bé? —va preguntar en Leo—. No penses vomitar dal-tabaix, oi? Perquè hauria d'haver portat la càmera.

En Jason es va agafar a la barana. Tremolava i suava, però no tenia res a veure amb les altures. Va parpellejar, i el dolor de darrere els ulls li va passar.

—Estic bé —va aconseguir dir—. Mal de cap, només.

Es va sentir un tro. Un vent fred gairebé el va fer caure de costat.

—Això no pot anar bé. —En Leo va alçar la vista als núvols—. La tempesta és just damunt nostre, però al voltant no hi ha ni un núvol. Que estrany, no?

En Jason va mirar enlaire i va veure que en Leo tenia raó. Un cercle fosc de núvols s'havia plantat sobre el mirador aeri, però la resta del cel, fos on fos, era perfectament ras. Li va fer mala espina.

—Molt bé, bombonets! —va cridar l'entrenador Hedge. Va arrufar el nas mirant la tempesta, com si també l'amoïnés—. Ens haurem d'afanyar, o sigui que anem per feina! Recordeu, frases completes!

La tempesta va retronar, i a en Jason li va tornar el mal de cap. Sense saber per què ho feia, es va posar la mà a la butxaca dels

texans i en va treure una moneda, una peça d'or de la mida de mig dòlar, però més gruixuda i més irregular. En una cara hi havia gravada la imatge d'una destrala de guerra. A l'altra, el rostre d'un home amb una corona de llorer. La inscripció deia una cosa com IVLIVS.

—Coi, que és d'or? —va preguntar en Leo—. No m'ho havies dit!

En Jason va apartar la moneda, rumiant com era que la tenia, i per què li feia la sensació que aviat la necessitaria.

—No és res —va dir—. Només és una moneda.

En Leo va arronsar les espatlles. Potser havia de fer anar el cervell sense parar, com les mans.

—Vinga —va dir—. A veure si t'atreveixes a escopir daltabaix.

No s'hi van matar gaire, amb el treball. Primer, en Jason estava massa distret amb la tempesta i el munt de sensacions que se li barrejaven. I segon, no tenia ni idea de com contestar coses com «esmenta tres estrats de sedimentació que observis» o «descriu dos exemples d'erosió».

En Leo no era de gran ajuda. Estava massa enfeinat construint un helicòpter amb netejapipes.

—Provem-lo. —Va llançar l'aparell. En Jason es va imaginar que cauria en picat, però les pales del netejapipes giraven de veritat. El petit helicòpter es va endinsar cap al canyó, fins que va perdre velocitat i va caure al buit en espiral.

—Com ho has fet? —va demanar.

En Leo va arronsar les espatlles.

—Si hagués tingut gomes elàstiques hauria estat més col·lonut.

—Ei, de debò —va dir en Jason—, som amics tu i jo?

—Que jo sàpiga sí.

—Segur? Quan ens vam conèixer? De què vam parlar?

—Va ser... —En Leo va arrufar el front—. No me'n recordo

exactament. Tinc dèficit d'atenció i hiperactivitat, home. No esperis que em recordi de tots els detalls.

—Però és que no et recordo gens. No em recordo de ningú d'aquí. I si...

—Tu tens raó i la resta no? —va preguntar en Leo—. Et penses que has aparegut de cop aquest matí i tots tenim falsos records de tu?

Al cap d'en Jason, una veueta deia: «Això és just el que penso».

Però no tenia sentit. Allà ningú no s'estranyava que hi fos. Tot-hom feia com si fos normal que estigués a la classe, excepte l'entrenador Hedge.

—Agafa el full. —En Jason li va passar el paper a en Leo—. Ara vinc.

Abans que l'altre pogués protestar va anar cap al mirador.

Només hi havia el grup escolar, allà. Potser era massa d'hora perquè arribessin turistes, o potser aquell temps estrany els havia espantat. Els alumnes de l'Escola Feréstega s'havien escampat en parelles pel mirador. La majoria feien bromes o xerraven. Alguns llançaven monedes d'un centau daltabaix. Uns vint metres més enllà, la Piper mirava d'emplenar el full de treball, però el seu estúpid company, en Dylan, se la intentava lligar posant-li la mà a l'espatlla i fent-li aquell somriure blanc enlluernador. Ella no parava d'apartar-lo, i quan va veure en Jason se'l va mirar com si li digués «Escanya'l, sisplau».

Ell li va fer un gest perquè s'esperés. Es va acostar a l'entrenador Hedge, que es repenjava al bat de beisbol, observant els núvols de tempesta.

—Ho has fet tu? —li va preguntar l'entrenador.

En Jason va fer un pas enrere.

—El què?

Era com si l'entrenador acabés de preguntar si l'havia fet ell, el núvol.

L'entrenador Hedge el va fitar amb aquells petits ulls que centellejaven sota la visera de la gorra.

—No juguis amb mi, noiet. Què hi fas, aquí, i per què em vols fotre la feina enlaire?

—Vol dir... que no em coneix? —va dir en Jason—. No sóc un alumne seu?

En Hedge va esbufegar, de mal humor.

—No t'havia vist mai.

En Jason es va sentir tan alleujat que gairebé volia plorar. Almenys no s'estava tornant boig. Era al lloc equivocat, efectivament.

—Miri, senyor, no sé com he vingut a parar aquí. M'he despertat a l'autocar. L'únic que sé és que no hauria de ser aquí.

—En això tens raó. —La veu aspra d'en Hedge es va tornar un murmuri, com si li digués un secret—. Tens molta traça amb la Boira, noi, si pots fer que tota aquesta colla es pensi que et coneix; però a mi no m'enganyes. Fa dies que sento olor de monstre. Sabia que teníem un infiltrat, però tu no fas olor de monstre. Fas olor de mestís. Qui ets, doncs, i d'on has sortit?

Gran part del que deia l'entrenador no tenia sentit, però en Jason va decidir contestar honestament.

—No sé qui sóc. No recordo res. M'ha d'ajudar.

L'entrenador Hedge li va observar el rostre, com si intentés llegir-li el pensament.

—Genial —va murmurar—. Ets sincer.

—És clar! I què és tot això dels monstres i els mestissos? Són paraules codificades o què?

En Hedge va entretancar els ulls. Una part d'en Jason rumiava si no estava sonat, aquell home. Però l'altra part en volia saber més.

—Mira, noi —va dir en Hedge—, no sé qui ets. Només sé què ets, i això vol dir problemes. Ara sou tres, els que us haig de protegir, en comptes de dos. Ets el paquet especial? És això?

—De què parla?

En Hedge va mirar la tempesta. Els núvols s'anaven fent més espessos i foscos i es concentraven damunt del mirador.

—Aquest matí —va començar en Hedge—, he rebut un missatge del campament. Deien que venia un equip d'extracció. Vénen a buscar un paquet especial, però no me n'han donat detalls. He pensat, molt bé. Els dos que vigilo tenen força poder, i són més grans que la majoria. Sé que els segueixen. Ensumo un monstre en el grup. M'imagino que per això el campament de cop té pressa per venir-los a buscar. Però aleshores vas tu i apareixes de sobte del no-res. Ets tu, el paquet especial?

El dolor de darrere els ulls va ser més fort que mai. «Mestissos. Campament. Monstres». Encara no sabia de què parlava, en Hedge, però aquelles paraules li paralitzaven el cervell, com si la seva ment intentés accedir a una informació que hauria de tenir però no tenia.

Va fer tentines i l'entrenador Hedge el va agafar. Per ser tan baix, tenia unes mans d'acer.

—Ei, compte, bombonet. Dius que no recordes res, eh? Molt bé. Doncs t'hauré de vigilar, també, fins que arribi l'equip. A veure si el director ho resol.

—Quin director? —va dir en Jason—. Quin campament?

—Seu tranquil. Aviat arribaran els reforços. Esperem que no passi res abans...

Va crepitjar un llamp. El vent va agafar força amb ganes. Els fulls de treball van volar cap al Gran Canyó, i tot el pont va trontollar. Els nois van xisclar, tentinejant i aferrant-se a les baranes.

—Això passa per parlar —va remugar en Hedge. Va cridar pel megàfon—: Tothom a dintre! La vaca fa mu! Sortiu del mirador!

—Em pensava que havia dit que això era estable! —va cridar en Jason per sobre el vent.

—En circumstàncies normals —va confirmar en Hedge—, però no és el cas. Vinga!

II

JASON

La tempesta es va arremolinar i va formar un huracà en miniatura. Tot de trombes serpentejaven cap al mirador aeri, com els tentacles d'una medusa monstruosa.

Els nois xisclaven i corrien cap a l'edifici. El vent s'enduia llibretes, caçadores, barrets i motxilles. En Jason va patinar pel terra relliscós.

En Leo va perdre l'equilibri i una mica més i cau per la barana, però en Jason el va agafar per la caçadora i el va estirar amunt.

—Gràcies, nano! —va cridar.

—Va, va, va! —deia l'entrenador Hedge.

La Piper i en Dylan aguantaven les portes obertes i arriaven els nois perquè entressin. L'anorac de la Piper s'agitava molt, i se li ficaven tots els cabells foscos per la cara. En Jason va pensar que devia estar glaçada, però semblava tranquil·la i segura, dient als altres que no passava res, animant-los a no encantar-se.

En Jason, en Leo i l'entrenador Hedge corrien cap a ells, però era com córrer per arenes movedisses. Semblava que el vent se'ls encarés, que els empenyés enrere.

En Dylan i la Piper van fer passar un altre noi i se'ls van escapar les portes, que es van tancar amb un cop fort i van barrar el pas cap al mirador.

La Piper estirava les manetes. Els nois de dintre picaven al vidre, però les portes estaven encallades.

—Dylan, ajuda'm! —va cridar la Piper.

En Dylan s'estava palplantat amb un somriure idiota a la cara i la samarreta dels Cowboys agitant-se amb el vent, com si de sobte trobés divertida la tempesta.

—Ho sento, Piper —va dir—. M'he cansat d'ajudar.

Va fer un gest amb la mà, i la noia va volar enrere, va picar contra les portes i va relliscar cap a la plataforma del mirador.

—Piper! —En Jason va intentar llançar-se endavant, però tenia el vent en contra i l'entrenador Hedge el va estirar enrere.

—Entrenador —va dir el noi—, deixi'm anar!

—Jason, Leo, quedeu-vos darrere meu —va ordenar l'entrenador—. Aquesta lluita és meva. Hauria d'haver sabut que era aquest, el monstre.

—Què? —va fer en Leo. Un full solitari se li va estampar a la cara, però el va apartar amb ràbia—. Quin monstre?

La gorra de l'entrenador va volar, i dels cabells arrissats li sobresortien dues protuberàncies, com els bonys que els surten als personatges de dibuixos animats quan els donen un cop al cap. Va alçar el bat de beisbol, però ja no era un bat normal. S'havia convertit en un garrot rudimentari en forma de branca d'arbre, amb branquillons i fulles i tot.

En Dylan li va fer aquell somriure feliç de psicòpata.

—Au, va, entrenador. Deixa que m'ataqui el nano! Al cap i a la fi, tu ja t'estàs fent massa gran per a aquestes coses. Per això et van «jubilar» en aquesta merdeta d'escola, oi? He estat en el teu equip tota la temporada i ni te n'has adonat. Perds facultats, avi.

L'entrenador va fer un gruny d'enfadat, com un animal que belés.

—Molt bé, bombonet. Estàs acabat.

—Et penses que pots protegir tres mestissos alhora, iaio? —En Dylan va riure—. Bona sort.

En Dylan va assenyalar en Leo i una tromba es va materialitzar al seu voltant. El noi va volar mirador avall com si l'hi haguessin llançat. Va aconseguir fer una giragonsa en l'aire i va picar de costat contra la paret del canyó. Relliscava i intentava aferrar-se desesperadament a algun suport. Finalment, es va agafar a un petit sortint, uns quinze metres per sota el mirador, i s'hi va quedar penjant dels dits.

—Auxili! —els va cridar—. Una corda, sisplau? Uns pops? Alguna cosa?

L'entrenador Hedge va renegar i va passar el garrot a en Jason.

—No sé qui ets, nano, però espero que siguis bo. Entretén aquesta cosa —va assenyalar en Dylan amb el polze— mentre vaig a buscar en Leo.

—A buscar-lo com? —va preguntar en Jason—. Que pensa volar?

—Volar no. Escalar. —En Hedge es va treure les sabates i a en Jason gairebé li agafa un infart. L'entrenador no tenia peus. Tenia peülles, peülles de cabra. Cosa que volia dir que allò que se li veia al cap no eren bonys, va deduir. Eren banyes.

—És un faune —va dir.

—Un sàtir! —va etzibar en Hedge—. Els faunes són romans. Però ja en parlarem més tard.

Va saltar la barana. Es va tirar cap a la paret del canyó i va posar les peülles a terra. Va baixar pel penya-segat amb una agilitat impossible, trobava suports no més grans que un segell i esquivava els remolins de vent que intentaven atacar-lo mentre avançava cap a en Leo.

—Que bonic, eh! —En Dylan es va girar cap a en Jason—. Ara et toca a tu, noi.

En Jason va llençar el garrot. Semblava inútil amb aquells vents tan forts, però el garrot va volar de dret cap a en Dylan, fins i tot girava quan l'intentava esquivar, i li va pegar al cap tan fort que va caure de genolls.

La Piper no estava tan atordida com semblava. Va cloure els dits al voltant del garrot quan li va rodolar a la vora, però abans que el pogués fer servir, en Dylan es va aixecar. Li sortia sang, sang daurada, del front.

—Bon intent, noi. —Va fitar en Jason—. Però t'hi hauràs d'esforçar més.

El mirador va tremolar. En el vidre hi van aparèixer unes fractures molt fines. Dins del museu, els nois van parar de picar a les portes. Es van enretirar, aterrits.

El cos d'en Dylan es va tornar de fum, com si les seves molècules es desenganxessin. Tenia la mateixa cara, el mateix somriure blanc i brillant, però tota la seva forma, de cop, es componia d'un vapor negre que giravoltava amb força, els ulls eren com espurnes elèctriques en un núvol de tempesta vivent. Li van créixer unes ales de fum negre i es va enlairar sobre el mirador. Si els àngels eren malèfics, va pensar en Jason, devien ser exactament així.

—Ets un *ventus* —va dir, tot i que no tenia ni idea d'on havia tret aquella paraula—. Un esperit de la tempesta.

La rialla d'en Dylan va sonar com un tornado arrencant una teulada.

—M'alegro d'haver-me esperat, semidéu. En Leo i la Piper, fa setmanes que els vaig trobar. Els podria haver mort en qualsevol moment. Però la meva senyora va dir que en venia un tercer, un d'especial. Em recompensarà molt bé la teva mort!

Dues trombes més van tocar terra, a banda i banda d'en Dylan, i es van convertir en *venti*, homes joves fantasmagòrics amb ales de fum i ulls que llampegaven.

La Piper era a terra, fent veure que estava atordida, i encara aferrava el garrot. Tenia la cara pàl·lida, però va mirar en Jason amb determinació, i ell va entendre el missatge: «Crida'ls l'atenció. Jo els partiré la crisma per darrere».

Bonica, llesta i violenta. En Jason va pensar que tant de bo recordés que era la seva xicota.

Va cloure els punys i es va preparar per atacar, però no en va tenir l'oportunitat.

En Dylan va aixecar la mà, amb uns arcs d'electricitat que li corrien entre els dits, i li va disparar al pit.

Pam! Va quedar estès d'esquena a terra. Tenia un regust com de paper de plata cremat a la boca. Va alçar el cap i va veure que la roba li fumejava. El llamp li havia travessat el cos i li havia volat la sabata esquerra. Tenia els dits del peu negres de sutge.

Els esperits de la tempesta reien. Els vents van rugir. La Piper cridava desafiant, però tot semblava metàl·lic i llunyà.

De cua d'ull, va veure l'entrenador Hedge que pujava pel penya-segat amb en Leo a l'esquena. La Piper estava dreta, brandant el garrot amb desesperació per esquivar els altres dos esperits de la tempesta, però només jugaven amb ella. El garrot els travessava el cos com si no hi fossin. I en Dylan, un tornado fosc i alat amb ulls, l'amenaçava a ell.

—Para —va fer amb la veu ronca. Es va posar dret fent tentines, i no estava segur de qui estava més sorprès, si ell o els esperits de la tempesta.

—Com és que ets viu? —La forma d'en Dylan va titil·lar—. Era un llamp prou potent per matar vint homes!

—Ara em toca a mi —va dir.

Es va posar la mà a la butxaca i en va treure la moneda d'or. Va deixar que el guiés l'instint i va llançar la moneda enlaire, com si ho hagués fet mil vegades. Li va caure al palmell, i de cop i volta empunyava una espasa, una arma de doble tall sorprenentment esmolada. El puny encrestat li encaixava als dits perfectament, i era tota d'or, l'empunyadura, el mànec i la fulla.

En Dylan va grunyar i va fer un pas enrere. Va mirar els seus dos companys i va cridar:

—Què? Mateu-lo!

No semblava que els fes gaire gràcia, aquella ordre, als altres esperits de la tempesta, però van volar cap a en Jason, amb els dits crepitant d'electricitat.

En Jason va intentar tocar el primer esperit. La fulla el va travessar i la forma de fum de l'ésser es va desintegrar. El segon esperit va deixar anar un llamp, però l'arma en va absorbir la descàrrega i ell ho va aprofitar: una ofensiva ràpida i el segon esperit de la tempesta es va dissoldre en pols daurada.

En Dylan va gemegar de ràbia. Va abaixar la vista com si esperés que els companys es tornessin a formar, però la pols daurada va continuar escampada en el vent.

—No pot ser! Qui ets, mestís?

La Piper estava tan atònita que li va caure el garrot.

—Jason, com...?

Llavors l'entrenador Hedge va tornar d'un salt al mirador i va deixar en Leo a terra com un sac de farina.

—Esperits, tremoleu! —va bramar, fent força amb els seus braços curts. Va mirar al voltant i es va adonar que només quedava en Dylan—. Hosti, noi! —va etzibar a en Jason—. Que no me n'has deixat cap? Que a mi m'agraden, els reptes!

En Leo es va posar dret, panteixant. Semblava molt humiliat, s'havia fet sang a les mans d'aferrar-se a les roques.

—Ei, entrenador Supercabra, o el que siguis, que m'he estimbat pel coi de Gran Canyó! No vulguis més reptes!

En Dylan els va bufar, però en Jason li va veure la por als ulls.

—No teniu ni idea de quants enemics heu despertat, mestisos. La meva senyora destruirà tots els semidéus. No guanyareu aquesta guerra.

Damunt d'ells, la tempesta va esclatar en un vendaval de màxima potència. Pel mirador s'estenien les esquerdes. Plovia a bots i barrals i en Jason es va haver d'ajupir per mantenir l'equilibri.

Als núvols es va obrir un forat: un ull arremolinat platejat i negre.

—La senyora em reclama! —va cridar en Dylan amb alegria—. I tu, semidéu, vindràs amb mi!

Va envestir en Jason, però la Piper va atacar el monstre per darrere. Malgrat que era de fum, va aconseguir tocar-lo. Tots dos van

caure per terra. En Leo, en Jason i l'entrenador van saltar a ajudar, però l'esperit cridava de ràbia. Va deixar anar un torrent que els va arrossegar a tots enrere. En Jason i l'entrenador Hedge van caure de cul. L'espasa d'en Jason va relliscar pel vidre. En Leo va picar de cap i es va cargolar de costat, atordit i gemegant. La Piper se'n va endur la pitjor part. Va sortir disparada de l'esquena d'en Dylan i va picar contra la barana, va caure cap a l'altra banda i va quedar penjant d'una mà sobre l'abisme.

En Jason va córrer cap a ella, però en Dylan va cridar:

—Em conformaré amb aquest!

Va arreplegar el braç d'en Leo i va començar a enlairar-se, arrossegant un Leo mig inconscient. La tempesta girava amb més força i els xuclava com una aspiradora.

—Auxili! —va cridar la Piper—. Ajudeu-me!

Va relliscar i va caure, xisclant.

—Jason, vés-hi! —va cridar en Hedge—. Salva-la!

L'entrenador es va llançar cap a l'esperit amb un bon salt, digne d'una cabra; va atacar amb les peülles i d'un cop va alliberar en Leo de les urpes de l'esperit. El noi va caure a terra sa i estalvi, però en Dylan va atrapar els braços de l'entrenador. En Hedge va intentar donar-li un cop de cap, li va clavar una guitza i li va dir bombonet. Es van enlairar, cada cop a més velocitat.

L'entrenador Hedge va cridar un cop més:

—Salva-la! Ja el tinc!

Llavors el sàtir i l'esperit de la tempesta es van endinsar en espiral cap als núvols i van desaparèixer.

Que la salvi?, va pensar en Jason. Si s'ha esfumat!

Però, una vegada més, va guanyar el seu instint. Va córrer cap a la barana, pensant: Estic sonat, i va saltar avall.

A en Jason no li feien por les altures. Li feia por acabar esclafat al fons del canyó, cent cinquanta metres més avall. S'afigurava que no aconseguiria res, tret de morir amb la Piper, però va amagar els

braços i es va llançar de cap. Les parets del canyó passaven ràpidament, com si fossin en una pel·lícula que es fes avançar a doble velocitat. Tenia la sensació que la cara se li pelava.

En un tancar i obrir d'ulls, va atrapar la Piper, que s'agitava tota de mala manera. Se li va agafar a la cintura i va tancar els ulls, esperant la mort. Ella xisclava. El vent li xiulava a les orelles. Es va preguntar com devia ser morir. I pensava que probablement no gaire maco. Va desitjar que no arribessin a terra, fos com fos.

De cop i volta el vent va parar. El xisclat de la Piper es va transformar en un panteix escanyat. En Jason va pensar que devien ser morts, però no havia notat cap impacte.

—J-J-Jason —va fer la Piper.

Va obrir els ulls. No queien. Flotaven en l'aire, a trenta metres per sobre el riu.

Va abraçar fort la noia, i ella va canviar de posició per abraçar-lo també. Es tocaven amb el nas. A ella li bategava molt fort el cor, ho notava a través de la roba.

L'alè li feia olor de canyella. La Piper va dir:

—Com has...

—Jo no he fet res —va dir ell—. Em sembla que ho sabria si sabés volar...

Però llavors va pensar: Però si no sé ni qui sóc.

Es va imaginar que pujaven. La Piper va fer un petit crit quan es van enlairar uns quants metres. No flotaven exactament, va deduir en Jason. Notava una pressió sota els peus, com si fessin equilibris dalt de tot d'un guèiser.

—L'aire ens aguanta —va dir.

—Doncs digue-li que ens aguantí més! Que ens tregui d'aquí!

Va mirar avall. El més fàcil seria baixar suaument fins al fons del canyó. Després va mirar amunt. Ja no plovia. Els núvols de tempesta no semblaven tan dolents, però encara retronien i centellejaven. No es podia dir que els esperits ja se n'haguessin anat. No tenia ni idea de què havia passat a l'entrenador Hedge. I havia deixat en Leo allà dalt, mig inconscient.

—Els hem d'ajudar —va dir la Piper, com si li llegís el pensament—. Pots...

—A veure. —En Jason va pensar «amunt», i de cop van sortir disparats cap al cel.

En unes altres circumstàncies, això de cavalcar els vents hauria estat una passada, però estava massa trasbalsat. Tan bon punt van aterrar al mirador, van córrer a veure en Leo.

La Piper el va tombar i ell va remugar. La caçadora militar estava xopa de pluja. Els cabells arrissats resplendien d'or perquè havia rodolat per sobre la pols de monstre. Però almenys no era mort.

—Cabra... lletja... idiota —va murmurar.

—On ha anat? —va preguntar la Piper.

En Leo va assenyalar cap amunt.

—No ha tornat a baixar. Digueu-li que no m'ha salvat la vida.

—Dos cops —va dir en Jason.

En Leo va remugar encara més fort.

—Què ha passat? El paio tornado aquell, l'espasa d'or... M'he donat un cop al cap. Oi que sí? Oi que al·lucino?

En Jason s'havia oblidat de l'espasa. Va anar cap on era i la va collir. La fulla estava ben centrada. Per instint, la va llançar enlaire. A mitja giragonsa, es va tornar a convertir en una moneda i li va caure a la mà.

—Ostres —va dir en Leo—. Definitivament al·lucino.

La Piper tremolava amb la roba xopa.

—Jason, aquelles coses...

—*Venti* —va dir ell—. Esperits de la tempesta.

—D'acord. Era com si..., com si ja els haguessis vist. Qui ets?

Ell va brandar el cap.

—És el que intento dir-vos. No ho sé.

La tempesta es va dissipar. Els altres nois de l'Escola Feréstega miraven aterrits a través de les portes de vidre. Els guàrdies de seguretat remenaven els panys, però no semblava que se'n sortissin.

—L'entrenador Hedge ha dit que havia de protegir tres persones —va recordar en Jason—. Em sembla que es referia a nosaltres.

—I allò en què s'ha convertit en Dylan... —La Piper es va estremir—. Ostres, no em puc creure que se'm volgués lligar. Ens ha dit..., com, semidéus?

En Leo estava estirat a terra, mirant el cel. No semblava que tingués pressa per aixecar-se.

—No sé què vol dir *semi* —va fer—. Però no em sento gaire diví. Vosaltres sí?

Es va sentir un soroll de trencadissa, com si es partissin branquillons secs, i les esquerdes del mirador es van fer més amples.

—Hem de sortir d'aquí —va dir en Jason—. Potser si...

—Mooolt bé —el va interrompre en Leo—. Mira allà dalt i digue'm que no són cavalls voladors.

D'entrada, en Jason va pensar que en Leo s'havia donat un cop massa fort al cap. Llavors va veure una forma fosca que davallava de l'est, massa lenta per ser un avió, massa grossa per ser un ocell. A mesura que s'acostava, va veure un parell d'animals alats, grisos, de quatre potes, exactament igual que cavalls, només que cada un tenia una envergadura de sis metres. I estiraven una cosa brillant de dues rodes: una quadriga.

—Reforços —va dir—. En Hedge m'ha dit que venia un esquadró d'extracció.

—Un esquadró d'extracció? —En Leo es va posar dret amb dificultats—. Això ha de fer mal.

—I ens han d'extreure... a on? —va preguntar la Piper.

En Jason va observar com la quadriga aterrava a l'altra punta del mirador. Els cavalls voladors van amagar les ales i van travessar el vidre a mig galop, nerviosos, com si notessin que s'estava trencant. A la quadriga hi anaven dos adolescents: una noia alta i rossa, potser una mica més gran que en Jason, i un noi robust amb el cap afaitat i un rostre com una pila de maons. Tots dos portaven texans i una samarreta carbassa, amb un escut a l'esquena. La noia va saltar de la quadriga abans que s'aturés. Va treure un ganivet i va córrer cap al grup d'en Jason mentre el noi robust frenava els cavalls.

—On és? —va preguntar la noia. Els seus ulls grisos tenien una expressió ferotge i una mica alarmant.

—On és qui? —va demanar en Jason.

Ella va arrufar el front com si aquella resposta fos inacceptable. I es va girar cap a en Leo i la Piper.

—I en Gleeson? On és el vostre protector, en Gleeson Hedge?

L'entrenador es deia Gleeson, de nom? En Jason s'hauria posat a riure si aquell matí no hagués estat tan estrany i no haguessin passat tanta por. Gleeson Hedge: entrenador de futbol americà, home cabra, protector de semidéus. I tant. Per què no?

En Leo es va escurar la gola.

—Se l'han endut uns..., com uns tornados.

—*Venti* —va dir en Jason—. Esperits de la tempesta.

La noia rossa va arquejar una cella.

—Vols dir *anemoi thuellai*? És el terme grec. Qui ets tu, i què ha passat?

En Jason va intentar explicar-se tan bé com va poder, però costava mirar aquells intensos ulls grisos. A mitja història, l'altre noi de la quadriga es va acostar. Se'ls va quedar mirant, de braços plegats. Tenia el tatuatge d'un arc de Sant Martí al bíceps, cosa no gaire habitual.

Quan en Jason va acabar d'explicar la seva història, la noia rossa no semblava satisfeta.

—No, no, no! Ella em va dir que hi seria. Em va dir que si venia, trobaria la resposta.

—Annabeth —va grunyar el noi calb—. Mira. —Va assenyalar els peus d'en Jason.

No hi havia pensat més, però encara li faltava la sabata esquerra, que havia volat amb el llamp. Se'l notava bé, el peu descalç, però semblava un tros de carbó.

—El que va amb una sabata —va dir el noi calb—. Ell és la resposta.

—No, Butch —va insistir la noia—. No ho pot ser. M'han enganyat.

Va mirar cap al cel com si hagués fet alguna malesa.

—Què vols de mi? —va cridar—. Què li has fet?

El mirador va tremolar, i els cavalls van renillar, neguitosos.

—Annabeth —va dir el noi calb, en Butch—, ens n'hem d'anar.

Portem aquests tres al campament i aclarim-ho allà. Els esperits de la tempesta podrien tornar.

Estava enrabada.

—D'acord. —Va fitar en Jason amb ressentiment—. Ho solucionarem més tard.

Va fer mitja volta i se'n va anar cap a la quadriga.

La Piper va brandar el cap.

—Què li passa? Què està passant?

—Fora conyes —va dir en Leo.

—Us hem de treure d'aquí —va dir en Butch—. Us ho explicaré durant el camí.

—Jo no vaig enlloc amb ella. —En Jason va fer un gest cap a la rossa—. Sembla que em vulgui matar.

En Butch va vacil·lar.

—L'Annabeth és bona paia. Heu de ser una mica tolerants amb ella. Va tenir una visió que li deia que vingués, que trobaria un noi amb una sabata. Se suposava que era la resposta al seu problema.

—Quin problema? —va preguntar la Piper.

—Busca un dels nostres companys del campament, que va desaparèixer fa tres dies —va dir en Butch—. Està molt preocupada. Esperava que fos aquí.

—Qui? —va demanar en Jason.

—El seu xicot —va dir en Butch—. Un noi que es diu Percy Jackson.

III

PIPER

Després d'un matí d'esperits de la tempesta, homes cabra i xicots voladors, la Piper es podria haver tornat boja, però només sentia pànic.

Ja comença, va pensar. Tal com deia el somni.

Era al darrere de la quadriga amb en Leo i en Jason, mentre el noi calb, en Butch, portava les regnes i la noia rossa, l'Annabeth, regulava un aparell de navegació de bronze. Es van elevar sobre el Gran Canyó i van fer cap a l'est. Un vent gelat li travessava l'anorac. Darrere d'ells, s'aplegaven més núvols de tempesta.

La quadriga sotraguejava. No hi havia cinturons i la part de darrere era oberta, i es preguntava si en Jason la tornaria a agafar si queia. Allò havia estat el més inquietant del matí; no que en Jason pogués volar, sinó que l'havia agafada en braços encara que no sabés qui era.

Havia treballat la relació tot el semestre, intentant que la veiés com si fos més que una amiga. Finalment, havia aconseguit que el molt ximplet li fes un petó. Les darreres setmanes havien estat les millors de la seva vida. I llavors, feia tres nits, aquell somni ho havia fet malbé tot: una veu horrible li donava una notícia horrible. No n'havia parlat amb ningú, ni amb en Jason.

I ara ni tan sols el tenia. Era com si algú li hagués esborrat la memòria, i ella es trobava encallada en el pitjor «segon intent» de la història. Volia cridar. El tenia al seu costat: aquells ulls blau cel, els cabells rossos tallats molt curts, la petita cicatriu tan maca del llavi superior. Tenia un rostre dolç i simpàtic, però sempre una mica trist. I mirava l'horitzó, sense fixar-se en ella.

Mentrestant, en Leo empipava, com sempre.

—Això és collonut! —Va escopir una ploma de pegàs que li havia entrat a la boca—. On anem?

—A un lloc segur —va dir l'Annabeth—. L'únic lloc segur per a nois com nosaltres. El Campament Mestís.

—Mestís? —La Piper es va posar en guàrdia de seguida. No suportava aquella paraula. Li havien dit mestissa massa vegades, mig cherokee, mig blanca, i no era mai un compliment—. Que és una broma de mal gust?

—Vol dir que som semidéus —va explicar en Jason—. Mig déus, mig mortals.

L'Annabeth va mirar enrere.

—Sembla que en saps moltes coses, Jason. Però sí, semidéus. La meva mare és Atena, deessa de la saviesa. En Butch és fill d'Iris, la deessa de l'arc de Sant Martí.

En Leo es va ennuegar.

—La teva mare és una deessa de l'arc de Sant Martí?

—Sí, algun problema? —va dir en Butch.

—No, no —va fer en Leo—. Arcs de Sant Martí. Molt masculí.

—En Butch és el nostre millor genet —va dir l'Annabeth—. Es porta molt bé amb els pegassos.

—Arcs de Sant Martí, ponis —va murmurar en Leo.

—Et fotré daltabaix de la quadriga —el va avisar en Butch.

—Semidéus —va repetir la Piper—. Voleu dir que penseu que sou..., penseu que som...

Va resplendir un llampec. La quadriga va tremolar, i en Jason va cridar:

—S'ha encès la roda esquerra!

La Piper va recular. Sí, la roda es cremava, unes flames blanques llepaven el lateral de la quadriga.

El vent va rugir. La Piper va donar un cop d'ull darrere d'ells i va veure unes formes fosques que es formaven als núvols, més esperits de la tempesta que s'arremolinaven cap a la quadriga, només que aquells semblaven més cavalls que no àngels.

Va començar a dir:

—Per què es...

—Els *anemoi* agafen diferents formes —va explicar l'Annabeth—. De vegades humanes, de vegades de sementals, segons com siguin de caòtics. Agafeu-vos, que vénen sotrats.

En Butch va donar un cop de regnes. Els pegassos van agafar empenta i la quadriga es va desdibuixar. A la Piper li va pujar l'estómac fins a la gola. De cop ho va veure tot negre, i quan van tornar a la normalitat, eren en un lloc completament diferent.

Un oceà gris i fred s'estenia cap a l'esquerra. A la dreta, camps coberts de neu, camins i boscos. Just a sota d'ells, s'obria una vall verda, com una illa de primavera, vorejada de turons nevats per tres bandes i aigua al nord. Va veure un grup d'edificis semblants a antics temples grecs, una gran mansió blava, pistes de bàsquet, un llac i una paret d'escalar que semblava que es cremés. Però abans que pogués processar realment tot el que veia, les rodes es van desenganxar i la quadriga va caure del cel.

L'Annabeth i en Butch van intentar mantenir el control. Els pegassos s'esforçaven a fer volar la quadriga, però semblaven esgotats per l'embranchida que havien fet, i aguantar la quadriga i el pes de cinc persones ja era massa.

—El llac! —va cridar l'Annabeth—. Apuntem al llac!

La Piper va recordar una cosa que li va dir una vegada el seu pare, que caure a l'aigua des de molt amunt era tan dolent com caure sobre ciment.

I llavors... BUM!

La impressió més forta va ser el fred. Era sota l'aigua, tan desorientada que no sabia on era amunt.

Només va tenir temps de pensar: Quina manera més poca-solta de morir. Llavors van aparèixer uns rostres en la tenebra verda: noies amb cabells llargs i negres i ulls grocs que centellejaven. Li somreien, l'agafaven per les espatlles i l'alçaven.

La van llançar, panteixant i tremolant, a la riba. Allà a la vora, en Butch tallava els arnesos dels pegassos, que s'havien fet malbé. Per sort, els cavalls estaven bé, però agitaven les ales i ho esquitxaven tot. En Jason, en Leo i l'Annabeth ja eren a la riba, envoltats de nois que els donaven mantes i els feien preguntes. Algú va agafar la Piper pels braços i la va ajudar a aixecar-se. Pel que semblava, devien caure molt sovint al llac, perquè va arribar un destacament a corre-cuita amb un gran bufador de fulles de bronze i la van ruixar amb aire calent, i al cap de dos segons ja tenia la roba eixuta.

Pel cap baix, hi havia vint campistes pul·lulant per allà; els més joves potser tenien nou anys, els més grans amb edat d'anar a la universitat, divuit o dinou, i tots duïen una samarreta carbassa com la de l'Annabeth. La Piper va mirar a l'aigua i va veure aquelles noies estranyes sota la superfície, amb els cabells que els suraven amb el corrent. Van fer un gest com dient «siau», i van desaparèixer en les profunditats. Un segon més tard, les restes de la quadriga van saltar del llac i van anar a parar allà a prop, xopes i cruixint.

—Annabeth! —Un noi amb un arc i fletxes a l'esquena es va obrir camí entre la multitud—. T'he dit que podies agafar la quadriga, no destrossar-la!

—Will, ho sento —va sospirar la noia—. L'arreglaré, t'ho prometo.

En Will es va mirar amb mala cara la quadriga trencada. Llavors va observar la Piper, en Leo i en Jason.

—Són ells? Tenen més de tretze anys. Per què no els han reclamat encara?

—Reclamat? —va preguntar en Leo.

Abans que l'Annabeth ho pogués explicar, en Will va dir:

—Cap rastre d'en Percy?

—No —va admetre l'Annabeth.

Els campistes van murmurar. La Piper no tenia ni idea de qui era aquell Percy, però que hagués desaparegut semblava molt important.

Va acostar-se una altra noia: alta, asiàtica, cabells foscos amb tirabuixons, moltes joies i un maquillatge perfecte. D'alguna manera aconseguia que els texans i la samarreta carbassa semblessin glamurosos. Va mirar en Leo de passada, va clavar els ulls en en Jason, com si potser valgués la pena fixar-s'hi, i després va fer una ganyota a la Piper, com si fos un burrito passat que acabessin de treure d'un contenidor. La Piper ja coneixia aquell tipus de noia. Havia tractat amb moltes així a l'Escola Feréstega i a totes les altres a què el seu pare l'havia enviat. De seguida va saber que serien enemigues.

—Doncs res —va dir la noia—, espero que valguin la pena.

En Leo va grunyar.

—Hosti, gràcies. Què som, les noves mascotes?

—No facis broma —va dir en Jason—. Què us sembla si ens doneu respostes abans de començar a jutjar-nos, com ara què és aquest lloc, per què som aquí, quant de temps ens hi hem de quedar?

La Piper tenia les mateixes preguntes, però la va envair una onada d'angoixa. «Que valguin la pena». Si sabessin què havia somiat. No en tenien ni idea...

—Jason —va dir l'Annabeth—, et prometo que us contestarem totes les preguntes. I Drew —va arrufar el nas mirant la noia glamurosa—, val la pena salvar tots els semidéus. Però ho haig de reconèixer, el viatge no ha tingut el resultat que m'esperava.

—Ei —va dir la Piper—, que no us ho hem demanat, que ens portéssiu aquí.

La Drew va contestar amb menyspreu:

—I ningú no us hi vol, guapa. Els teus cabells sempre semblen un toixó mort?

La Piper es va tirar endavant, disposada a pegar-li, però l'Annabeth va dir:

—Piper, para.

Va parar. La Drew no li feia gens de por, però no volia tenir l'Annabeth d'enemiga.

—Hem de fer que els que arriben nous se sentin benvinguts —va dir l'Annabeth, mirant-se la Drew amb mordacitat—. Els assignarem un guia a cadascun, els ensenyarem el campament. Esperem que els reclamin abans del foc de camp d'aquesta nit.

—Algú em pot dir què vol dir que ens reclamin? —va preguntar la Piper.

De cop i volta tothom va deixar anar un petit crit ofegat. Els campistes es va allunyar. D'entrada, la Piper va pensar que havia fet alguna cosa malament. Després es va adonar que tenien la cara banyada per una estranya claror vermella, com si algú hagués encès una llanterna darrere d'ella. Es va girar i una mica més i s'oblida de com respirar.

Damunt del cap d'en Leo flotava una imatge hologràfica encesa: un martell ardent.

—Això —va dir l'Annabeth— és reclamar.

—Què faig? —En Leo es va apartar cap al llac. Va alçar la vista i va xisclar—. Que se m'ha calat foc als cabells? —Es va ajupir, inclinar i sacsejar, però el símbol el seguia, i semblava que volgués escriure alguna cosa amb les flames del cap.

—Això no pot ser bo —va murmurar en Butch—. La maledicció...

—Butch, calla —va dir l'Annabeth—. Leo, t'ha reclamat...

—Un déu —la va interrompre en Jason—. És el símbol de Vulcà, oi?

Se li van clavar totes les mirades.

—Jason —va dir l'Annabeth lentament—, com ho saps?

—No n'estic segur.

—Vulcà? —va preguntar en Leo—. Però si no m'agrada *Star Trek*. Què t'empatolles?

—Vulcà és el nom romà d'Hefest —va dir l'Annabeth—, el déu del foc i la forja.

El martell ardent es va esvaïr, però en Leo va continuar foragitant-lo amb les mans, com si tingués por que el perseguís.

—El déu de què? Qui?

L'Annabeth es va girar cap al noi de l'arc.

—Will, t'endús en Leo i l'hi ensenyes tot? Presenta-li els seus companys de la Cabana Nou.

—Sí, Annabeth.

—Què és la Cabana Nou? —va preguntar en Leo—. I jo no sóc vulcanià!

—Anem, senyor Spock, que t'ho explicaré tot. —En Will li va posar una mà a l'espatlla i el va conduir cap a les cabanes.

L'Annabeth va tornar a fixar-se en en Jason. Normalment a la Piper no li feia gens de gràcia que altres noies es miressin el seu xicot, però a l'Annabeth no semblava que li importés que fos guapo. L'observava més aviat com si fos un avantprojecte complicat. Finalment va dir:

—Estira el braç.

La Piper va veure què mirava, i va fer uns ulls com unes taronges.

En Jason s'havia tret el cangur després de capbussar-se al llac i se li veïen els braços, i a l'interior de l'avantbraç dret tenia un tatuatge. Com és que no s'hi havia fixat mai? Li havia mirat els braços un milió de vegades. No podia ser que el tatuatge hagués aparegut com si res, però era molt fosc, impossible de passar per alt: una dotzena de línies rectes, com un codi de barres, i al damunt, una àguila amb les lletres SPQR.

—No havia vist mai una marca com aquesta —va dir l'Annabeth—. On te l'has fet?

En Jason va brandar el cap.

—Ja m'estic cansant de repetir-ho: no ho sé.

Els altres campistes es tiraven endavant, intentant donar un cop d'ull al tatuatge. Semblava que aquelles marques els amoïnaven molt, gairebé com una declaració de guerra.

—Fa l'efecte que te les hagin cremat a la pell —va observar l'Annabeth.

—Ho estan —va dir en Jason. I va fer un gest de dolor, com si li fes mal el cap—. Vull dir..., em sembla. No me'n recordo.

Ningú no va dir res. Era evident que els campistes veien l'Annabeth com el seu líder. Esperaven el seu veredict.

—L'hem de portar de seguida amb Quiró —va decidir—. Drew, pots...

—És clar. —La Drew va agafar en Jason de bracet—. Per aquí, guapo. Et presentaré el nostre director. És... un tipus interessant. —Va adreçar a la Piper una mirada de suficiència i va guiar en Jason cap a la gran casa blava del turó.

La multitud va començar a dispersar-se, només van quedar l'Annabeth i la Piper.

—Qui és Quiró? —va demanar la Piper—. Té problemes, en Jason?

L'Annabeth va dubtar.

—Bona pregunta, Piper. Vinga, jo t'ho ensenyaré tot. Hem de parlar.